Din însemnările unui inter rătăcitor...

JIM

Azi, sînt 6 zile de cînd a explodat Lucien Bianchi, pe pista de la Le Mans, într-o încercare a mașinii sale, la 180—200 km/oră, ceea ce, după unii, nu e o viteză grozavă, normal fiind în eseuri un minim de 250 km/oră. În fond, nimeni nu știe de ce și cum a ajuns Bianchi — la 180 sau la 200 — într-un stîlp de telegraf. Ar fi existat cîteva semne că acea Alfa Romeo a sa nu era în toate mințile în duminica aceea, dar dacă e vorba de semne, accidentul cu cîteva luni în urmă, la capătul cursei Londra-Sidney, cînd Bianchi a derapat urît la cîțiva kilometri de sosire, ar fi trebuit să-i spună o dată pentru totdeauna să lase dracului meseria asta mai grăbită decît oricare altele spre moarte... Totdeauna — care totdeauna? Semne — care semne? La viteza asta nu există semne, nu există cer, nu există nici un totdeauna. „E un lucru care nu poate fi evitat. Mori mai devreme sau mai tîrziu. Fiește, aș prefera să mor cît mai tîrziu...” Banalitățile astea pe care le-aș semna și eu, nu-s ale mele ci ale lui Jim Clark, cel mai bun pilot al tuturor timpurilor — după cum susține Beltoise — mai bun chiar decît Fangio. Numai că poimîine, la 7 aprilie, trei tumbe, Lotusul său s-a frînt în trei bucăți iar Clark în numai știu cîte. Un an de la Clark, 7 zile de la Bianchi — pînă și aniversările mortuare au ajuns să se caramboleze ca Lotușii și Matrele în curbă. „Unii aleargă pentru bani; alții pentru că așa le stă bine; pe mine — zicea Jim — mă mînă curiozitatea...” Curiozitatea — care curiozitate? La viteza asta cine-mi garantează că omul mai știe ce vorbește și ce mai înseamnă cuvintele? E drept, nici eu la viteza mea normală de 4 km/oră n-aș garanta că știu ce e un om normal.

ELF

„SÎNTEM OAMENI SERIOȘI”... cu aceste cuvinte scrise în caractere mari, așa începe o reclamă plasată exact sub ferparul lui Bianchi, în „l'Équipe” de luni, iat-o cuvînt cu cuvînt: „Sîntem oameni serioși. Noi, piloții marilor premii, trecem drept exaltați. Se pare că trebuie să fii nebun ca să-ți joci viața la limita de aderență. Trebuie mai ales să-ți iubești cu pasiune meseria. A noastră este o afacere serioasă. Noi încercăm șasiuri, motoare și lubrifianți. Nu în laborator — ci pe șosea, la peste 300 km/oră. Întrebați-i pe inginerii Elf: viața cu noi nu e ușoară. Eseu după eseu, circuit după circuit, neobosiți, de la un capăt la altul al anului noi încercăm uleiurile Elf. Noi avem nevoie de produse tot mai bune, ei ni le dau... și noi le aducem rezultate... (urmează palmaresul). Mîine, vom alerga și mai repede și mai departe pentru ca uleiurile Elf să vă ofere, vouă, o calitate, o margine de securitate și mai înaltă. V-o garantăm noi — Jackie Stewart, J. P. Beltoise, J. Serizo Gavin și H. Pescarolo. Vedeți, sîntem oameni serioși...”

Văd, văd — sînteți foarte serioși — dar cine-mi garantează că la viteza voastră sau la a mea, de 4 km/oră, mai știm ce înseamnă seriozitatea? Ridic ochii pe pagină și văd în ferpar chipul lui Bianchi. Ca toți morții, pare a fi un filozof serios.

Radu COSAȘU

jucătorul nr. 13

MOȘTENITOARELE

De curînd, stăteam alături pe „banca frămîntărilor” cu antrenorul emerit Constantin Popescu. Ne urmăream, fiecare, evoluția echipei și, din cînd în cînd, ne priveam consternați, după fiecare greșeală a jucătoarelor. La sfîrșitul meciului, ca primi colaboratori în formarea „generației de aur” a handbalului feminin românesc, am discutat asupra raportului valoric dintre fostele și actualele jucătoare.

Discuția a fost edificatoare, relevînd diferențe nu numai valorice. De pildă, marile noastre handbaliste nu greșeau niciodată în lucrurile mărunte. Nu-mi amintesc ca Jianu, Pădureanu, Szöke, Ștefănescu, Windt, Bran și, pînă astăzi, Naghi sau Stark, să fi executat defectuos un aut sau să nu oprească o minge care se îndrepta încet spre tușă. Ba, mai mult. Aceste sportive nu știau ce înseamnă să întîrzie la program, să nu aibă chef de antrenament, să nu le placă mîncarea și alte asemenea... fleacuri. N-am să uit niciodată pregătirea pentru o mare competiție efectuată, cu ani în urmă, la Sighișoara, unde făceam antrenamente la ora prînzului fără ca jucătoarele să aibă voie să bea apă, călindu-se, astfel, pentru temperatura și condițiile din timpul disputei. Dar crosurile kilometrice, adevărate circuite ale Sighișoarei? Îmi amintesc că atunci, Windt și Balint își scriseseră, cu cretă, pe treningurile personale, „R.P.R.” și erau fericite că sînt „în lot”. În anii aceia, programul internațional al echipei naționale nu cuprindea decît un joc sau două cu echipa Ungariei, Poloniei sau R.D.G.-ului. Și, totuși, cu cîtă emoție erau așteptate aceste partide! Se muncea cu dăruire, cu perseverență, și numai astfel s-a putut cuceri primul titlu mondial.

Jucătoarele actuale, de cum apar în echipa reprezentativă, sînt „cineva”. Firește, moștenitoarele a trei titluri mondiale. De aceea sînt foarte atente la calitatea echipamentului, foarte dificile la masă și nemulțumite cu programul liber. Sînt promovate, într-un an, de la lotul de junioare, direct la cel de senioare, pentru ca unele dintre acestea, peste doi ani, să se lase de handbal. Junioarele de acum fac mai multe deplasări în străinătate, într-un an, decît au făcut cele mari aproape în toată activitatea lor și, cu toate acestea, sînt blazate. Au fost cazuri cînd unele handbaliste au devenit titulare în lot și ele nu erau încă jucătoare de bază în echipa clubului lor. Să mai fim, atunci, surprinși cînd vedem cum astfel de sportive nu luptă cu ardoare pe terenul de joc?

Este drept că astăzi condițiile în sport sînt altele decît acum cincisprezece ani. S-a evoluat din toate punctele de vedere. Atunci de ce comportarea și rezultatele în handbalul feminin nu evoluează și ele?

Oare noi, care pregătim jucătoarele, care conducem această disciplină, nu ne-am lăsat prea repede antrenați într-o promovare fără o pregătire temeinică, în încercări riscante, sperînd ca lucrurile să se îmbunătățească pe parcurs? Nu am forțat nota în căutarea unei echipe și a unor elemente care în trecut au fost pregătite cu migală în timp! Este drept că „valoarea nu așteaptă numărul anilor”, dar să fie valoare și să se impună!

Cred că ar trebui să reflectăm puțin la sistemul actual de selecționare în loturi și să găsim precis greșelile. Dacă le-am făcut, să le îndreptăm. Putem să revenim asupra unor hotărîri. Nu este rușine...

D. POPESCU-COLIBAȘI

TREI ANTRENORI NE VORBESC DESPRE CAMPIONAT

De la 13 aprilie handbalul va figura din nou pe agenda întîlnirilor oficiale. Al treilea tur (și ultimul) pentru echipele din prima divizie și returul pentru echipele din divizia secundă vor încheia încă un campionat. Dacă, referitor la formațiile din prima divizie, lupta pentru întîietate va polariza cu siguranță atenția în jurul echipelor Steaua și Dinamo la băieți și Universitatea Timișoara, Rapid și Confecția la fete, evitarea retrogradării antrenează în ambele campionate mai multe formații ale căror situații neclare se vor limpezi numai o dată cu terminarea ultimelor jocuri.

Ca de obicei, înainte de start primii solicitați să-și spună părerea sînt antrenorii pentru care acest ultim tur corespunde examenului final, care va trebui să decidă cine și cum îi va absolvi și bineînțeles cine va cădea...

„Cred că în ultimul tur al campionatului vor fi înregistrate multe rezultate surpriză datorită faptului că toate echipele au avut timp suficient să se pregătească cît mai bine — este părerea antrenorului **Pompiliu Simion**, de la formația feminină Rapid. Lupta directă pentru titlu se va da între echipa noastră și Universitatea Timișoara (n. r. departajate în clasament doar de un punct), dar și cuvîntul celorlalte formații va atîrna destul de greu în balanță. Avem ocazia să readucem titlul de campioană în Giulești și nu vrem să pierdem acest prilej”.

Antrenorul **Radu Bădescu** (Progresul) a ținut să precizeze: „Deși nu sîntem angrenați în lupta directă pentru titlu cred că forma actuală a echipei (n. r. a cîștigat în acest sezon două competiții amicale într-o companie selectă) ne va aduce satisfacția unor rezultate de valoare. Calitativ, ultimul tur al campionatului va fi peste nivelul primelor două. Sper să ne situăm în acest campionat în prima parte a clasamentului, dar la ediția viitoare vom sta de vorbă de pe alte poziții...”

Eternele rivale **Steaua** și **Dinamo** vor continua singure lupta directă pentru titlu din lipsă de contracandidați (Steaua are un prețios avans de două puncte). Lupta se anunță însă pasionantă ținînd seama că în ambele partide rezultatele au fost nedecise. Să așteptăm și al treilea joc...

Olimpiu Nodea (Steaua) ne spunea în acest sens: „Ne-am pregătit cu multă atenție și deși avem un avans de două puncte nu le socotim suficiente pentru a ne considera din nou cîștigători ai titlului. Vrem ca și ultimul tur să-l terminăm fără înfrîngere și în plus sperăm să oferim din nou jocuri spectaculoase și de bun nivel tehnic”.

Rămîne să vedem care va fi și părerea antrenorului **Oprea Vlase** de la Dinamo. Ultimele evoluții ale dinamoviștilor au confirmat forma bună în care se află această tînără formație, capabilă oricînd să lupte de la egal la egal cu lidera clasamentului.

Indiferent cine va cîștiga campionatul dorim, în primul rînd, să cîștige... handbalul în calitate și spectacol, căci de acest lucru avem în primul rînd nevoie.

Gh. RANGU

VARIETATE, FANTEZIE ȘI ÎNDRĂZNEALĂ

(Urmare din pag. 1)

tudine unul din factorii dăunători sănătății performerilor. Practica a dovedit contrariul — indici foarte ridicați ai performanțelor și probabil o nouă metodologie în privința folosirii altitudinii în pregătirea sportivă.

Tartanul înlocuiește zgura, propulsînd pașii atleților, fibra de sticlă schimbă structura arhaicelor schiuri din lemn, transformîndu-le în adevărate „Ferrari” ale zăpezii, iar prăjinile săritorilor în veritabile catapulte. Plasticul aduce săritorilor sau slalomiștilor iarna în plină vară, iar velodromul găsește în boberi noi fii adoptivi, reconstituind fantasmele „zidului morții” care ne uimea copilăria la circurile de altădată.

Un modest papuc dă linia aerodinamică a boburilor de azi, la care a îndrăznit să viseze Podar în 1956 și care, spre uimirea tuturor, avea să cîștige la Cortina d'Ampezzo cu ocazia J.O. proba de două persoane. (Cîndva Frim construia un bob asemănător unei carlinge de avion, din păcate neexperimentat în marile competiții...).

Doi răzvrătiți, „Toutoune” Jean Claude Killy și Dick Fösbury, declanșează în schi și atletism adevărate furtuni pe platourile înalte ale teoriei, fiind necesare adevărate concilii, și aceasta numai pentru că au dat... buzna. (Paul Gignoux, Emile Allais, Osborne sau Albritton o făcuseră mai delicat).

Cel mai apreciat antrenor în schiul alpin modern, Honoré Bonnet, declară că în schiul alpin este inutil să se vorbească despre metode de antrenament, singurele premise pe care și le poate dori un bun antrenor fiind „o filozofie sănătoasă” și o bună adaptabilitate și capacitate de improvizare. Erezie? Nicidecum! Mai curînd o optică realistă, concretă, izvorîtă dintr-o cunoaștere adîncă: a specificului schiului alpin.

Activitatea sportivă, în general, presupune o mare varietate de mijloace și metode pentru dirijarea procesului de instruire sau perfecționare a sportivilor. Nu numai în privința calităților fizice, a tehnicii sau tacticii, ci și în sfera psihologică (factorul din ce în ce mai hotărîtor în obținerea unor performanțe înalte) se încearcă soluții noi, se reactualizează metode a căror existență durează de milenii. Cum putem deține o maximă concentrare la start și o decontractare optimă în timpul probei; cum putem reuși să păstrăm energia nervoasă proaspătă, nealterată de efort între probe; care sînt căile de influențare a personalității și caracterului sportivilor? Iată numai cîteva din întrebările cărora trebuie să le găsim un răspuns, antrenorul dovedind atît calități de fin observator și psiholog, dar și curaj în a promova mijloace și metode noi și puterea de a insufla sportivilor dorința de a îndrăzni să se autodepășească.

În munca pe care o desfășurăm zilnic, rareori ne oprim la lucrurile mărunte, care în aparență sînt neesențiale, dar care în fond sînt cele care generează succesul.

Michelangelo explica într-una din zile unui vizitator ceea ce lucrase la o sculptură de la cea din urmă vizită a acestuia:

„Am îndreptat această parte, am lustruit aici, am îndulcit această trăsătură, am dat relief acestui mușchi, am accentuat expresia acestor buze și am făcut să iasă mai bine la iveală tăria acestui mădular”.

„Dar acestea sînt amănunte” —zise vizitatorul.

„Într-adevăr — răspunse marele sculptor — dar nu uitați că amănuntele aduc perfecțiunea și că perfecțiunea însăși este departe de a fi un amănunt”.

Există o formulă magică?

Sensibil la orice propunere care ar putea înviora activitatea baschetbalistică internă și îmbunătăți nivelul performanțelor pe plan internațional, Biroul federal a luat notă, la timpul potrivit, de criticile formulate de unii antrenori, care vizau actualul sistem competițional la baschet, precum și de propunerile făcute de ziarul „Sportul” cu privire la aceeași problemă.

Esența acestor critici se rezumă la afirmația că actualul sistem divizionar al echipelor de categoria A nu contribuie suficient la creșterea nivelului tehnic al baschetbaliștilor de performanță: 22 de jocuri într-un sezon întreg și acestea numai pentru jucătorii de bază, reprezintă un număr neîndestulător; rezultatele unor partide ce se dispută în condiții mai vitrege în provincie pot fi viciate de factori locali; lipsa unor turnee care să se repete lunar, influențează negativ comportarea jucătorilor fruntași în turneele internaționale oficiale etc.

Bineînțeles că aceste critici au fost urmate și de propuneri pornite din bună intenție și dragoste pentru acest sport, dar din păcate, unele, nerealizabile în condițiile actuale, ca de exemplu: înlocuirea actualei divizii prin turnee de cîte 4 sau 6 echipe pe mai multe serii; mai multe tururi cu mai puține echipe și cu pauze de 2 săptămîni etc.

Din noianul de bune intenții, Biroul federal a selecționat propunerea cea mai realistă: dublarea jocurilor în cadrul aceleiași formule de campionat național uzitată în prezent. S-ar putea juca atît simbăta după-amiază cît și duminica dimineața cu același adversar și în cadrul aceleiași etape și deplasări.

Avantajele sînt multiple: în loc de 22 de jocuri vom avea 44 pe parcursul aceleiași perioade calendaristice; vor juca mai mulți jucători (în special „veșnicele rezerve”); efortul celor două jocuri consecutive va obliga antrenorul să facă schimbări în formație și chiar să se pregătească suplimentar pentru a putea rezista; gîndirea tactică și priceperea profesională vor avea un mai larg cîmp de acțiune (pierzînd cu o tactică jocul de simbătă, îl poți cîștiga, eventual, după o noapte de reflecții pe cel din dimineața următoare); interesul publicului va crește și în raport cu surprizele pe care le poate produce împletirea inteligenței în joc cu pregătirea fizică și tehnică.

Și actuala propunere suportă, firește, critici: o cheltuială suplimentară (compensată prin venituri suplimentare); un mic avantaj al echipelor provinciale (mai ales susținute de pasionații locali); greutăți în programarea numărului de meciuri.

Convingerea noastră este însă că inconvenientele sînt minime în comparație cu avantajele.

O certitudine este și faptul că NU EXISTĂ O FORMULĂ MAGICĂ în stare să ducă în mod automat la progresul vertiginos al baschetului și că secretul cel mare îl constituie MUNCA, numărul de antrenamente, calitatea acestora, pasiunea și stimulentul.

Avînd în vedere că aceasta este o problemă crucială a sistemului competițional pentru 1969—1970 cred că punerea în discuție publică a acestei propuneri prin intermediul ziarului de specialitate, este o expresie a sprijinului pe care ni-l acordă.

Octav DIMITRIU
secretar general al F.R. Baschet

CAMPIONII DE SĂRITURI ÎN APĂ LA COPII

Seria concursurilor de sărituri în apă a continuat cu campionatul național al copiilor. Participarea a fost numeroasă și ne-au bucurat valoarea și nivelul la care au fost executate unele sărituri, demonstrînd încă o dată că performanțele se pot obține de la cea mai fragedă vîrstă.

De reținut că arbitrajele nu au fost întotdeauna unitare. Rezultate: fetițe mici: 1. Sorana Prelipeianu (Șc. sp. Oradea) 218,65 p, 2. Angela Popescu (Șc. sp. Sibiu) 150,50 p; 3. Maria Velțan (Șc. sp. Sibiu) 142,70 p; fetițe mari: Ecaterina Dumitriu (Școlarul București) 273,15 p, 2 Ingrid Brotschi (Șc. sp. Sibiu) 251,50 p, 3. Beatrice Roisz (Șc. sp. Oradea) 226,10 p; băieți mici: Vasile Nedelcu (Școlarul Buc.) 242,15 p, 2. Ion Lomudșan (Șc. sp. Sibiu) 180,30 p, 3. Francisc Kiss (Crișul Oradea) 170,95 p; băieți mari: Gerhard Fabich (Șc. sp. Sibiu) 319,80 p. 2. Alex. Bagiu (Crișul Oradea) 268,00 p, 3. Liviu Ispas (Șc. sp. Sibiu) 259,25 p.

prof. Emilia NEGULESCU

PRIMUL MECI INTERNAȚIONAL DE POLO LA PLOIEȘTI

Duminică, de la ora 12, se va disputa primul meci internațional de polo în piscina acoperită din Ploiești. Este vorba despre întîlnirea amicală dintre formațiile Rapid București și Jadran Herțeg Novi (Iugoslavia). În deschidere, de la ora 11, se vor întîlni echipele de copii Petrolul Ploiești și Rapid București.

DE LA UN BUT LA ALTUL

■ Situația în care se află unele terenuri, ca și turneul formației **Steaua** în **Franța**, au determinat o „diminuare” a programului etapei din divizia A. Duminică se dispută doar meciurile **Progresul — Grivița Roșie, Rulmentul Bîrlad — Politehnica Iași, Știința Petroșeni — Universitatea Timișoara** și **Agronomia Cluj — Farul Constanța.**

■ În meci restanță de divizia A, pe terenul din Parcul Copilului: **Grivița Roșie — Constructorul** 22—6 (0—6). Au înscris **Balcan** (3 încercări), **Wusek** (2 drop-goaluri), **Țibuleac** (2 transformări), **Batter** (o încercare) pentru învingători, **Antimoianu** (o lovitură de pedeapsă) și **Meiu** drop-goal) pentru **Constructorul**. A arbitrat bine **Th. Witting.**

Cristianii

NU NUMAI PRIMĂVARA

Cortina se pregătește să coboare peste întrecerile iernii. A rămas de rostit epilogul unor curse de primăvară, antrenante, ușoare, de destindere și biruință, de sărbătorire a învingătorilor.

Acum, cînd toată lumea se pregătește să tragă concluziile ne parvin vești îmbucurătoare despre isprăvile „alpinilor” noștri peste hotare. Aflăm că Tăbăraș și Gohn s-au clasat foarte bine în Italia, că Dan Cristea, Brenci și Munteanu, excelenți în trofeul „Maurienne” (Franța) au reținut asupra lor privirile specialiștilor și adversarilor, că Gh. Vulpe pe Vitoșa, în Bulgaria, în absența titularilor din națională și în primul său an de seniorat, s-a bătut de la egal cu virtuoși recunoscuți ai schiului alpin.

Surpriză? Nicidecum. Era prevăzută, era așteptată această breșă a schiului nostru alpin în ierarhia stabilită a valorilor continentale. Nu s-a descoperit sau inventat o tehnică nouă, și nu este vorba nici de vrăjitorie. Este o afirmare care nu putea să mai întîrzie. Personal cred că prin muncă și răbdare și-au făcut o experiență personală — a cursei, că au descoperit un anumit număr de realități care au fost dintotdeauna la îndemîna tuturor, produs al unei rodări îndelungate. Au aflat, de pildă, că orice căutare antrenează după sine o încetinire, un eventual dezechilibru și, în orice caz, o scădere a ritmului, a elanului, că, pentru o alunecare optimă, schiurile trebuie ținute pe lat pe zăpadă, că uneori un viraj mai larg, dar alunecat, este preferabil liniei drepte, urmată de un viraj brusc: că, pentru a schia repede, trebuie ca schiurile să rămînă pe cît posibil deasupra zăpezii. Deci, să schieze ușor, foarte ușor, fără bruschețe și duritați, deoarece zăpada sau, mai exact, viteza nu suportă violențe, iar aerodinamismul în schi, ca și în automobilism sau aviație, are un cuvînt greu de spus. Au mai aflat că cursele nu se cîștigă în porțiunile grele — porțiuni cheie — unde toți concurenții trec aproape în mod asemănător și unde modificările de ritm sînt foarte riscante ci, dimpotrivă, în porțiunile ușoare — false platouri — printr-o alunecare superioară și folosirea judicioasă a avantajelor pe care le aduce o poziție aerodinamică bine păstrată: că fiecare pîrtie, în funcție de configurația terenului, de viteză, de calitățile schiorului și starea zăpezii, are o linie de masă ideală care trebuie căutată și găsită în antrenamente, dacă vrezi un loc în fruntea clasamentului.

Am mulți prieteni și cunoscuți care, împreună cu mine, s-au bucurat de succesele alpinilor noștri. Toți se întreabă însă, de ce aceiași oameni care acum la sfîrșit de sezon, ne aduc bucurii prin comportarea lor, nu reușesc la începutul sau mijlocul iernii, în perioada concursurilor cu rezonanță sportivă și în aceeași companie selectă, decît rezultate mediocre și uneori submediocre?

Nu este prima generație de schiori români care se afirmă, pe plan internațional în concursuri situate spre sfîrșitul sezonului. Întotdeauna, cele mai bune rezultate ale noastre au fost obținute în această perioadă.

Noi nu avem munți de peste 3 000 m, care să păstreze în văi zăpezi eterne, sau ninsori timpurii care să dea posibilitatea acomodării și mai ales antrenamentului celor trei probe, slalom, uriaș și coborîre, de la jumătatea lui octombrie — 1 noiembrie. Nu au fost singulare cazurile cînd schiorii noștri au abordat primele concursuri internaționale (15—25 decembrie) fără să fi efectuat în întregime nici o coborîre, ci numai porțiuni de slalom sau uriaș. Intrau, de fapt, în luptă nepregătiți și rezultatele le cunoaștem. Două luni mai tîrziu, situația era total diferită.

Fără îndoială că nu putem schimba condițiile climatice de la noi din țară și nici nu avem șanse să modificăm calendarul internațional.

Personal, cred, însă, că putem face ceva pentru echipa națională în anii în care urmărim nu numai prezența, ci și rezultate la marile competiții internaționale.

Cred că planul de pregătire pentru echipa națională poate fi structurat deosebit. Vara și începutul toamnei — sporturi complementare, de întreținere sau dezvoltare a unor calități deficitare; toamna, cîteva stagii succesive de pregătire fizică pe uscat — de mare intensitate și, cît mai timpuriu, ieșirea pe zăpadă. Nu este suficientă alunecarea pe porțiuni scurte, limitate, la viteze medii, sau pe trasee de slalom sau uriaș. Aceasta este doar prima etapă, care, în mod obligatoriu, trebuie urmată de antrenamente în condițiile de concurs pe trasee complete și viteze maxime (la noi sau peste granițe).

În mod practic, abordarea primelor concursuri, trebuie să-i găsească cu antrenamentul încheiat, participarea la competiții, din localitate în localitate presupunînd numai cunoașterea noilor trasee, speculații tactice și menținerea formei.

Procedînd așa, vom avea satisfacția să aflăm rezultate îmbucurătoare ale schiorilor noștri și în marile curse de la începutul și mijlocul iernii.

Mihai BÎRA

ȘTEFAN CHIȚU ȘI CRISTIAN DOVIDS LA C.M. DE MOTOCROS

La actuala ediție a campionatului mondial de motocros (cl. 250 cmc) federația de specialitate din țara noastră i-a înscris pe alergătorii **Ștefan Chițu** (Steaua) și **Cristian Dovids** (Metalul).

Spre deosebire de anul trecut cînd sportivii români au evoluat numai la două etape ale C.M. (cele de la Trzic și Holice) de data aceasta ei vor lua startul la 4 etape și anume: **Barcelona** (Spania) la 13 aprilie, **Payene** (Elveția) — 20 aprilie, **Trzic** (Iugoslavia) — 27 aprilie și **Holice** (Cehoslovacia) — 4 mai.

Tot în această perioadă, vor participa la 6 concursuri internaționale (cl. 500 cmc) și motocrosiștii **Ovidiu Puiu** (Steagul roșu Brașov) și **Ervin Seiler** (Metalul).

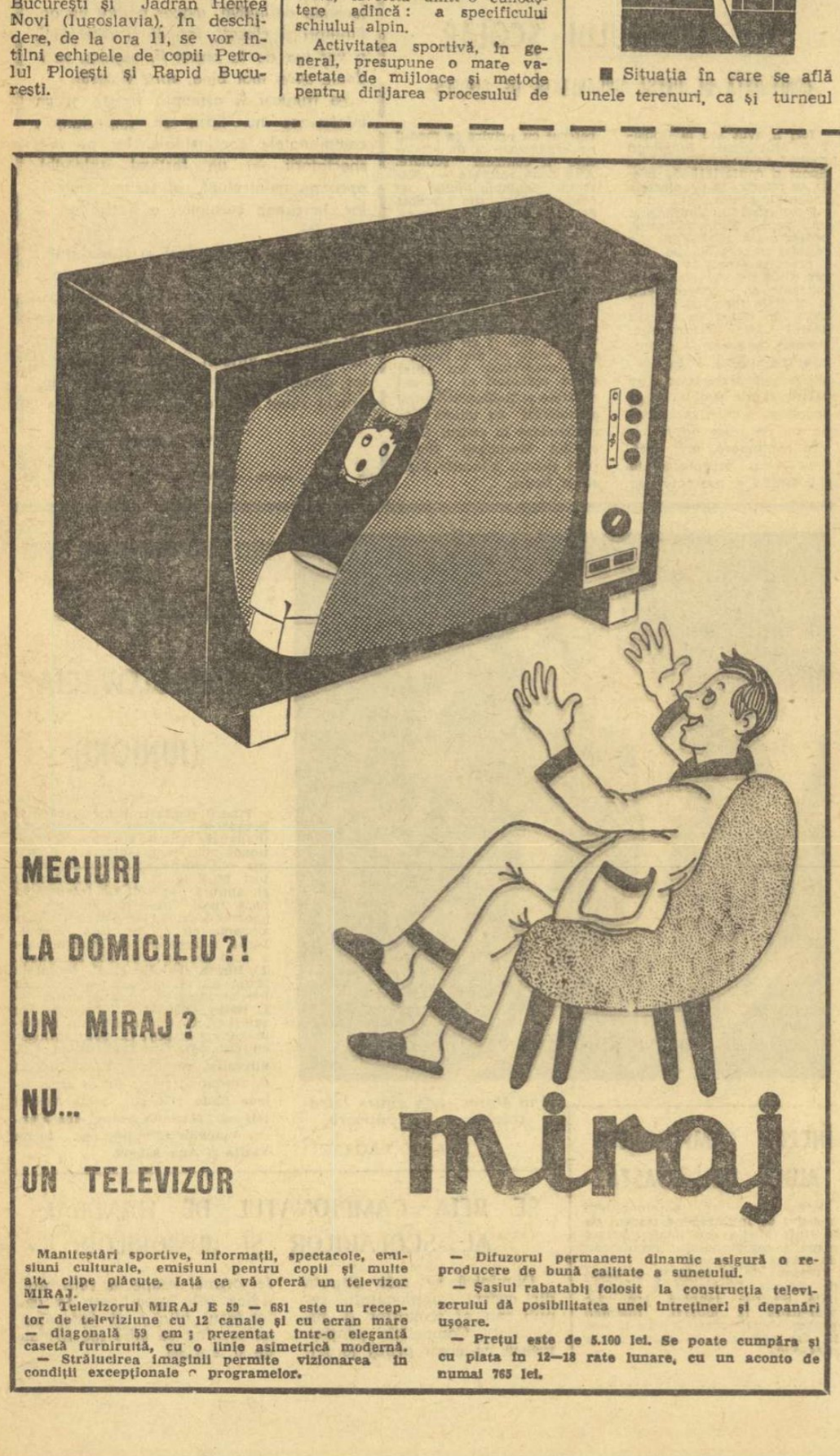

MECIURI

LA DOMICILIU?!

UN MIRAJ?

NU...

UN TELEVIZOR

miraj

Manifestări sportive, informații, spectacole, emisiuni culturale, emisiuni pentru copii și multe alte clipe plăcute. Iată ce vă oferă un televizor MIRAJ.

— Televizorul MIRAJ E 59 — 681 este un receptor de televiziune cu 12 canale și cu ecran mare — diagonală 59 cm; prezentat într-o elegantă casetă furniruită, cu o linie asimetrică modernă.

— Strălucirea imaginii permite vizionarea în condiții excepționale a programelor.

— Difuzorul permanent dinamic asigură o reproducere de bună calitate a sunetului.

— Șasiul rabatabil folosit la construcția televizorului dă posibilitatea unei întrețineri și depanări ușoare.

— Prețul este de 5.100 lei. Se poate cumpăra și cu plata în 12—18 rate lunare, cu un aconto de numai 765 lei.

LAVODERM

emulsie alcoolică pentru curățirea mîinilor de impurități (uleiuri, unsori, vopsea proaspătă, rugină etc.). Practic, înlocuind excelent săpunul, apa și prosopul. Utilizabil în orice loc și în orice condiții, curăță mîinile în maximum 2 minute.

LAVODERM

de vînzare la magazinele O.C.L. din țară, în tuburi a 60 gr conținut net.

LAVODERM

produs al întreprinderii „METALOCHIM” — Brașov.